

DOMSTOLENS DOM (Første Afdeling)

22. november 2007 *

I sag C-260/05 P,

angående appel i henhold til artikel 56 i Domstolens statut, iværksat den 20. juni 2005,

Sniace SA, Madrid (Spanien), ved abogado J. Baró Fuentes,

appellant,

de øvrige parter i appelsagen:

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved V. Kreuschitz og J.L. Buendía Sierra, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg,

sagsøgt i første instans,

* Processprog: spansk.

støttet af:

Republikken Østrig ved H. Dossi, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg,

Lenzing Fibers GmbH, tidligere Lenzing Lyocell GmbH & Co. KG, Heiligenkreuz (Østrig),

Land Burgenland,

ved Rechtsanwalt U. Soltész,

intervenienter i første instans,

har

DOMSTOLEN (Første Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, P. Jann, og dommerne A. Tizzano (refererende dommer), R. Schintgen, A. Borg Barthet og E. Levits,

generaladvokat: J. Kokott
justitssekretær: R. Grass,

I - 10026

på grundlag af den skriftlige forhandling,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse den 1. februar 2007,

afsagt følgende

Dom

- ¹ I appelskriftet har Sniace SA (herefter »Sniace«) nedlagt påstand om ophævelse af den dom, der blev afsagt af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans den 14. april 2005 i sagen Sniace mod Kommissionen (sag T-88/01, Sml. II, s. 1165, herefter »den appellerede dom«), hvorved Retten afviste Sniaces søgsmål. Sniace havde ved sit søgsmål nedlagt påstand om annullation af Kommissionens beslutning 2001/102/EF af 19. juli 2000 om Østrigs statsstøtte til Lenzing Lyocell GmbH & Co. KG (EFT 2001 L 38, s. 33, herefter »den anfægtede beslutning«).

Sagens baggrund

- ² Sniace er et spansk selskab, som navnlig virker inden for området for fremstilling af cellulosefibre (viskose).

- 3 På tidspunktet for vedtagelsen af den anfægtede beslutning var Lenzing Lyocell GmbH & Co. KG (herefter »LLG«) et datterselskab af det østrigske selskab Lenzing AG, som navnlig fremstiller viskosefibre og modalfibre. LLG fremstillede og markedsførte lyocell, en ny type syntetiske fibre, som er fremstillet på grundlag af ren naturcellulose.
- 4 Republikken Østrig underrettede ved skrivelse af 30. august 1995 Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber om, at den agtede at yde LLG offentlig støtte til opførelsen af en fabrik til fremstilling af lyocell i en erhvervspark beliggende i Land Burgenland. De østrigske myndigheder anførte, at denne støtte ville blive tildelt inden for ordningen for regional støtte med nr. N 589/95, godkendt af Kommissionen ved skrivelse af 3. august 1995.
- 5 Ved skrivelse af 5. oktober 1995 meddelte Kommissionen Republikken Østrig, at en individuel anmeldelse af den planlagte støtte i form af tilskud ikke var nødvendig, eftersom den henhørte under en godkendt støtteordning, og pålagde samtidig medlemsstaten ikke at yde LLG støtte i form af garantier uden først at underrette Kommissionen herom.
- 6 Kommissionen indledte på baggrund af forskellige oplysninger den 14. oktober 1998 proceduren i medfør af EF-traktatens artikel 93, stk. 2 (nu artikel 88, stk. 2, EF) (herefter »den formelle undersøgelsesprocedure«) vedrørende forskellige foranstaltninger vedtaget af de østrigske myndigheder til fordel for LLG. De pågældende foranstaltninger omfattede statsgarantier til dækning af tilskud og lån på 50,3 mio. EUR, en fordelagtig pris på 4,4 EUR pr. m² for et industriområde på 120 ha og fastprisgarantier for kollektive basistjenesteydelser i en periode på 30 år.

- 7 De øvrige medlemsstater i Den Europæiske Union og interesserede parter blev underrettet om indledningen af denne procedure og opfordret til at fremsætte deres eventuelle bemærkninger ved offentliggørelsen af en meddelelse i *De Europæiske Fællesskabers Tidende* af 13. januar 1999 (EFT C 9, s. 6). Den østrigske regering fremsendte sine bemærkninger ved skrivelser af 15. marts, 16. april og 28. april 1999. Det Forenede Kongeriges regering og interesserede tredjeparter, herunder sag-søgeren (ved skrivelse af 12.2.1999), fremsatte ligeledes deres bemærkninger.
- 8 Efter Kommissionens gennemgang af de oplysninger, den havde modtaget, underrettede den ved skrivelse af 14. juli 1999 den østrigske regering om sin beslutning af 23. juni 1999 om at udvide den formelle undersøgelsesprocedure til at omfatte yderligere fire foranstaltninger til fordel for LLG. Det drejede sig i den pågældende sag om en ad hoc-investeringsstøtte på 0,4 mio. EUR til erhvervelse af en grund, en formålsbestemt stiltiende deltagelse på 21,8 mio. EUR, der først kan opsiges efter 30 års forløb, og som forventes at give 1% i renter p.a., en tildeling af støtte af ukendt størrelse til virksomhedsspecifikke infrastrukturinvesteringer og en miljøstøtte på 5,4 mio. EUR, som muligvis er ydet i strid med en eksisterende støtteordning.
- 9 Medlemsstaterne og interesserede parter blev underrettet om den nævnte udvidelse af den formelle undersøgelsesprocedure og opfordret til at fremsætte deres eventuelle bemærkninger ved offentliggørelsen af en anden meddelelse i *De Europæiske Fællesskabers Tidende* af 4. september 1999 (EFT C 253, s. 4). Appellanten og den østrigske regering fremsatte deres respektive bemærkninger ved skrivelse af 4. oktober 1999. Det Forenede Kongeriges regering og interesserede parter har ligeledes fremsat bemærkninger.
- 10 Den 19. juli 2000 vedtog Kommissionen den anfægtede beslutning. I denne beslutning fastslog Kommissionen, at visse af de pågældende foranstaltninger ikke udgjorde statsstøtte. Endvidere godkendte den de øvrige foranstaltninger som støtte forenelig med EF-traktaten.

11 Den dispositive del af beslutningen er affattet således:

»Artikel 1

Den støtte, som Østrig har indrømmet [...] (LLG), Heiligenkreuz, ved at stille garantier på 35,80 mio. EUR til rådighed (en garanti ydet af et konsortium bestående af forretningsbanker og offentlige banker på 21,8 mio. EUR og tre garantier ydet af [...] (WHS) på 1,4 mio., 10,35 mio. og 2,25 mio. EUR) samt ved salg af et industriareal på 120 ha til en grundpris på 4,4 EUR pr. m², ved fastprisgarantier fra Land Burgenland i forbindelse med tilrådighedsstillelse af driftsmidler og ved tildeling af en ikke-nærmere specificeret støtte i form af tilvejebringelse af virksomhedsspecifik infrastruktur, udgør ikke støtte i medfør af artikel 87, stk. 1, EF.

Artikel 2

Den støtte, som Østrig har ydet LLG gennem WiBAG's indrømmelse af en garanti på 14,5 mio. EUR, er i overensstemmelse med den garantiordning, Kommissionen har godkendt under [referencenummer] N 542/95.

Miljøstøtten på 5,37 mio. EUR er i overensstemmelse med den støttevejledning for miljøbeskyttelsesforanstaltninger, Kommissionen har godkendt under [referencenummer] N 93/148.

Artikel 3

De individuelle støtteforanstaltninger, som Østrig har indrømmet i form af støtte på 0,4 mio. EUR i forbindelse med grundkøb og støtte på 21,8 mio. EUR i form af kapitalindskud, er forenelige med fællesmarkedet.

Artikel 4

Denne beslutning er rettet til Republikken Østrig.«

Retsforhandlingerne for Retten og den appellerede dom

- 12 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 17. april 2001 anlagde Sniace sag med påstand om annullation af den anfægtede beslutning og om, at Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.
- 13 Ved kendelse af 18. februar 2002 tog formanden for Rettens Femte Udvidede Afdeling, Republikken Østrigs, LLG's og Land Burgenlands begæringer om intervention til støtte for Kommissionen til følge.
- 14 Retten har i den appellerede dom afvist sagen efter af egen drift at have efterprøvet spørgsmålet om sagsøgerens søgsmålsberettigelse.

- 15 Retten har i dommens præmis 54 først bemærket, at det, eftersom Republikken Østrig var adressat for den anfægtede beslutning, i henhold til artikel 230, stk. 4, skulle undersøges, om Sniace var umiddelbart og individuelt berørt af beslutningen.
- 16 Hvad angår spørgsmålet om, hvorvidt sagsøgeren er individuelt berørt af den anfægtede beslutning, har Retten i den appellerede doms præmis 55 henvist til Domstolens faste praksis, hvorefter andre personer end en beslutnings adressater kun kan påstå, at de er individuelt berørt, hvis den anfægtede beslutning rammer dem på grund af visse egenskaber, som er særlige for dem, eller på grund af en faktisk situation, der adskiller dem fra alle andre og derfor individualiserer dem på lignende måde som adressaten.
- 17 Retten har endvidere i dommens præmis 56, hvad særligt angår området for statsstøtte, understreget, at ud over den virksomhed, der har fået individuel støtte, er de virksomheder, som konkurrerer med den støttemodtagende virksomhed, individuelt berørt af en beslutning om afslutning af den formelle undersøgelses-procedure, der er indledt vedrørende den individuelle støtte, hvis de har spillet en aktiv rolle i proceduren, forudsat at deres stilling på markedet i væsentligt omfang er påvirket af den støtteforanstaltning, den anfægtede beslutning drejer sig om (dom af 28.1.1986, sag 169/84, COFAZ m.fl. mod Kommissionen, Sml. s. 391, præmis 25).
- 18 Følgelig har Retten i den appellerede doms præmis 58 fastslået, at det var nødvendigt at undersøge, i hvilken udstrækning appellanten har deltaget i den formelle undersøgelsesprocedure, og hvorledes skaden på selskabets stilling på markedet kunne individualisere det i henhold til artikel 230 EF.

- 19 Hvad angår appellants deltagelse i den nævnte procedure har Retten i dommens præmis 59 fastslået, at selskabet af følgende årsager kun havde haft en mindre rolle:

»[...] Dels har [Sniace] ikke indgivet klage til Kommissionen, dels fremgår det, at de bemærkninger, som sagsøgeren har fremsat ved skrivelser af 12. februar og af 4. oktober 1999, ikke i særlig vidt omfang var afgørende for forløbet af undersøgelsen (jf. i samme retning dommen i sagen Cofaz m.fl. mod Kommissionen, præmis 24). Sagsøgeren har således i sine bemærkninger af 12. februar 1999 i det væsentlige blot gentaget nogle af konstateringerne fra Kommissionens beslutning om at indlede [den formelle undersøgelsesprocedure] samt kort kommenteret disse, og dette uden at tilvejebringe nogen form for konkrete beviser. Sagsøgeren har tillige i sine bemærkninger af 4. oktober 1999 blot bekræftet, at de foranstaltninger, som beslutningen om udvidelse af [den formelle undersøgelsesprocedure] vedrører, udgør statsstøtte og skal erklæres uforenelige med det fælles marked, uden overhovedet at uddybe dette eller fremkomme med beviser herfor.«

- 20 Hvad angår beskadigelsen af appellants stilling på markedet har Retten i den appellerede doms præmis 61 først bemærket, at de foranstaltninger, den anfægtede beslutning omhandler, udelukkende vedrørte en fabrik til fremstilling af lyocell, og at der var enighed om, at sagsøgeren hverken fremstillede denne type fibre eller agtede at gøre det i fremtiden.

- 21 Retten har herefter i dommens præmis 63-78 efterprøvet sagsøgerens argumenter til støtte for, at selskabets stilling på markedet ikke desto mindre var væsentligt påvirket af den anfægtede beslutning. Disse præmisser er affattet som følger:

»63 For det første har [sagsøgeren] i stævningen i det væsentlige anført, at viskose og lyocell er i direkte konkurrence.

- 64 Uden at det på tidspunktet for vurderingen af sagens formalitet er nødvendigt at tage endelig stilling til den præcise definition af det relevante produktmarked, er det tilstrækkeligt at fastslå, at denne påstand svækkes af forskellige oplysninger, som fremgår af sagens akter.
- 65 For det første har lyocell visse fysiske egenskaber, der klart adskiller produktet fra viskosefibre. [...]
- 66 Sagsøgerens påstand om, at lyocell kan substitueres med viskose »i de fleste anvendelser«, er ikke underbygget på overbevisende måde. [...]
- 67 Denne påstand modsiges i øvrigt af den erklæring, som LLG afgav under en konference, hvorefter lyocell er »en supplerende fiber med andre anvendelser«, hvilken erklæring sagsøgeren har påberåbt sig til støtte for sin opfattelse (punkt 30 i stævningen og dennes bilag 14).
- 68 Desuden ligger det fast, at prisen på lyocell er betydelig højere end prisen på viskosefibre. [...]
- 69 Endelig er fremstillingsprocesserne for henholdsvis lyocell og viskosefibre ifølge sagsøgerens egne oplysninger i vid udstrækning forskellige. [...]

- 70 Selv hvis det antages, at lyocell og viskosefiber er i direkte konkurrence, skal det i alle tilfælde fastslås, at de oplysninger, sagsøgeren har afgivet i sine skriftlige indlæg og særligt i fodnoten i bilag 14 til stævningen, ikke udgør et tilstrækkeligt bevis for, at den anfægtede beslutning væsentligt kan påvirke selskabets stilling på markedet. De oplysninger, der fremgår af denne fodnote, bygger nemlig på antagelser, der på ingen måde er underbyggede, f.eks. at LLG's fremstilling af lyocell siden 1997 fuldt ud har erstattet produktionen af viskose, og at produktet udelukkende er rettet mod det europæiske marked. Sagsøgeren har i øvrigt i samme fodnote anført, at selskabet på grund af »LLG's udbud, der svarer til 3,5% af markedet«, fra 1997 har stoppet fremstillingen og dermed salget af bestemte mængder viskose, uden at det på nogen måde at har underbygget dette eller forklaret, hvordan det har beregnet disse mængder. Det skal også bemærkes, at sagsøgeren ikke har ført noget bevis for sin påstand om, at dette »udbud« har medført en »ændring på mindst [...]» af den gældende markedspris«.
- 71 For det andet har sagsøgeren gjort gældende, at der ved siden af »ren lyocell« og proviskose findes »lavere standarder af lyocell«, som selskabet også betegner som lyocell »af ringere kvalitet« [...].
- 72 I den forbindelse skal det fastslås, at sagens akter ikke giver grundlag for at fastslå, at der findes forskellige kvaliteter af lyocell. Det skal særligt understreges, at sagsøgeren i sine skriftlige indlæg ikke har præciseret, hvad begrebet »lavere standarder af lyocell« dækker over. Sagsøgeren har i øvrigt heller ikke for alvor bestridt den påstand, som blev fremført af LLG og Land Burgenland flere gange under retsmødet, hvorefter der ikke findes en lavere kvalitet af lyocell. [...]
- 73 Selv om det antages, at LLG fremstiller lyocell af lavere kvalitet og markedsfører dette produkt til yderst lave priser, skal det bemærkes, at sagsøgeren på ingen

måde har underbygget sin påstand om, at selskabet som følge heraf har måttet sænke sine priser på »produkter af samme kvalitet«. Sagsøgeren har heller ikke ført bevis for de mængder og prisnedsættelser, selskabet har påberåbt sig.

- 74 For det tredje har sagsøgeren i replikken og i sine bemærkninger til interventionsindlæggene desuden påberåbt sig den konkurrence, der skulle bestå mellem proviskose og viskose. Selskabet har gjort gældende, at dets stilling på markedet er påvirket af, at LLG markedsfører proviskose til konkurrencedygtige priser i forhold til priserne på viskose, og at kunderne foretrækker proviskose henset til dette produkts højere kvalitet.
- 75 I den forbindelse skal det fastslås, at sagsøgeren også i denne forbindelse har fremsat påstande, der ikke er tilstrækkeligt underbyggede.

[...]

- 78 Det følger af det ovenfor anførte, at sagsøgeren ikke har anført relevante grunde til, at den anfægtede beslutning kan skade selskabets legitime interesser ved væsentligt at påvirke dets stilling på markedet.«

- 22 Retten har i den appellerede doms præmis 79 og 80 konkluderet, at selskabet henset hertil og til den begrænsede rolle, det spillede i forbindelse med den formelle undersøgelsesprocedure, ikke kunne anses for at være individuelt berørt af den anfægtede beslutning, og at sagen derfor skulle afvises, uden at der var behov for at undersøge, om sagsøgeren var umiddelbart berørt af denne beslutning.

Parternes påstande

23 Sniace har i appelskriftet nedlagt følgende påstande:

- Den appellerede dom ophæves.
- Appellanten gives medhold i de påstande, der er nedlagt i første instans, subsidiært hjemvises sagen til Retten med henblik på, at denne træffer realitetsafgørelse i sagen.
- Appellantens begæring af 16. oktober 2001 om foranstaltninger med henblik på sagens tilrettelæggelse og begæringen af 20. april 2001 om, at parterne personligt skal give møde i sagen, at der skal afgives vidneforklaringer, og at den sagkyndige udtalelse fremlægges, tages til følge.
- Sagsøgte i første instans tilpligtes at betale sagens omkostninger.

24 Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

- De første tre appelanbringender afvises, subsidiært forkastes de.

- Det fjerde appelanbringende forkastes.
- Appellanten tilpligtes at betale sagens omkostninger.
- Subsidiært — i tilfælde af, at appellen tages til følge — hjemvises sagen til Retten til realitetsbehandling.

²⁵ Lenzing Fibers GmbH (herefter »Lenzing Fibers«), og Land Burgenland har nedlagt følgende påstande:

- Appellen forkastes.
- Appellanten tilpligtes at betale omkostningerne afholdt af Lenzing Fibers GmbH og Land Burgenland.

²⁶ Republikken Østrig har nedlagt følgende påstande:

- Appellen forkastes.
- Appellanten tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Om appellen

- 27 Sniace har påberåbt sig fire anbringender til støtte for sin appel. Med det første har selskabet gjort gældende, at den appellerede dom er behæftet med en retlig fejl, idet Retten har afvist sagen som følge af, at sagsøgeren ikke havde godtgjort, at dets markedsstilling var påvirket væsentligt af den anfægtede beslutning. Med det andet anbringende har appellanten gjort gældende, at Retten har foretaget urigtig retsanvendelse ved at fastslå, at sagen måtte afvises, fordi sagsøgeren kun spillede en mindre rolle i den formelle undersøgelsesprocedure. Ifølge det tredje anbringende er der sket en tilsidesættelse af retten til effektiv retsbeskyttelse. Det fjerde anbringende, som består af to led, vedrører en tilsidesættelse af ligebehandlingsprincippet samt af visse bestemmelser i Rettens procesreglement.

Det første anbringende

Parternes argumenter

- 28 Sniace har med sit første anbringende gjort gældende, at Retten har foretaget urigtig retsanvendelse ved at afvise sagen som følge af, at sagsøgeren ikke havde anført relevante grunde til, at den anfægtede beslutning kunne skade selskabets legitime interesser ved at påvirke dets stilling på markedet væsentligt.
- 29 Appellanten har for det første foreholdt Retten ikke at have taget hensyn til visse oplysninger, der godtgør, at der er direkte konkurrence mellem lyocellfibrene, som LLG fremstiller og markedsfører, og viskosefibrene, som Sniace fremstiller og markedsfører. Appellanten har anført, at LLG har bragt forskellige typer billigere og ringere lyocell i omsætning på markedet, kendt som »lavere standarder af lyocell«, som til visse anvendelsesformål er i konkurrence med viskosefibrene. I den

forbindelse er Rettens konklusion i den appellerede doms præmis 72, hvorefter »sagens akter ikke giver grundlag for at fastslå, at der findes forskellige kvaliteter af lyocell«, urigtig, når der tages hensyn til de oplysninger, som appellanten fremlagde under sagens behandling i første instans. Denne konklusion modsiges særligt af LLG's lederes erklæringer, som er gengivet i en artikel i et specialiseret tidsskrift, der er bilagt stævningen i første instans. Appellanten har endvidere anført, at Retten heller ikke har taget tilstrækkeligt hensyn til oplysningerne om, at LLG efter tildelingen af den omstridte støtte markedsførte proviskose, som består af en blanding af viskose og lyocell, til konkurrencedygtige priser, og som konkurrerer med andre fibre, herunder viskose.

30 For det andet har appellanten gjort gældende, at Retten ikke har taget hensyn til følgende, konkrete omstændigheder, som individualiserer appellanten særligt i forhold til andre erhvervsdrivende:

- Sniace tilhører en »begrænset kreds« af virksomheder, som er potentielle konkurrenter til LLG, dvs. virksomheder, der er aktive inden for sektoren for cellulosefibre (lyocell, viskose og modal).
- Der er produktionsoverkapacitet på markedet for cellulosefibre, hvorfor forøgelsen af LLG's produktionsevne direkte og væsentligt kunne påvirke konkurrencestillingen for de producenter, der allerede var til stede på dette marked.

31 For det tredje har appellanten bestridt Rettens konstateringer i den appellerede doms præmis 70-77, hvorefter Sniace, selv hvis det antages, at der er konkurrence mellem lyocell og viskose og mellem proviskose og viskose, ikke har afgivet

oplysninger om tab eller andre negative følger, som selskabet er blevet påført ved den anfægtede beslutning. Appellanten har hævdet, at selskabet har fremlagt sådanne oplysninger og navnlig et dokument, nemlig bilag 14 til stævningen i første instans, hvoraf fremgår præcise data om Sniaces tab som følge af markedsføringen af lyocell til kunstigt lave priser.

32 Kommissionen har gjort gældende, at anbringendet må afvises, idet det sigter til at anfægte Rettens vurdering af de faktiske forhold.

33 Republikken Østrig, Lenzing Fibers og Land Burgenland har ligeledes gjort gældende, at anbringendet må afvises, idet det er støttet på nye faktiske oplysninger og bevismidler, det flere gange vedrører den anfægtede beslutnings begrundelse snarere end den appellerede doms, og i strid med bestemmelserne i artikel 225, stk. 1, EF og artikel 58, stk. 1, i Domstolens statut ikke alene vedrører retsspørgsmål.

Domstolens bemærkninger

34 Indledningsvis skal det fastslås, at Sniace, selv om selskabet har påberåbt sig urigtig retsanvendelse, med sit første anbringende i virkeligheden ønsker at anfægte Rettens vurdering af de faktiske forhold, idet selskabet grundlæggende har gjort gældende, at Retten ikke har taget tilstrækkeligt hensyn til visse omstændigheder og dokumenter, som appellanten havde påberåbt sig under førstestansbehandlingen for at bevise, at der er direkte konkurrence mellem lyocellfibre og viskosefibre.

- 35 Det skal herved bemærkes, at Domstolen i appelsager ikke har kompetence til at fastlægge de faktiske omstændigheder og i princippet heller ikke til at bedømme de beviser, som Retten har lagt til grund ved fastlæggelsen af de faktiske omstændigheder. Når disse beviser er blevet forskriftsmæssigt tilvejebragt, og de almindelige retsgrundsætninger og de processuelle regler om bevisbyrde og bevisførelse er blevet overholdt, er det alene Retten, der har kompetence til at vurdere, hvilken bevisværdi der skal tillægges de oplysninger, den har fået forelagt (dom af 28.5.1998, sag C-7/95 P, Deere mod Kommissionen, Sml. I, s. 3111, præmis 22, og af 25.1.2007, forenede sager C-403/04 P og C-405/04 P, Sumitomo Metal Industries m.fl. mod Kommissionen, Sml. I, s. 729, præmis 38). Denne vurdering udgør derfor ikke et retsspørgsmål, der som sådan er undergivet Domstolens prøvelsesret, medmindre de beviser, der er fremlagt for Retten, er gengivet forkert (dom af 2.3.1994, sag C-53/92 P, Hilti mod Kommissionen, Sml. I, s. 667, præmis 42, og af 7.1.2004, forenede sager C-204/00 P, C-205/00 P, C-211/00 P, C-213/00 P, C-217/00 P og C-219/00 P, Aalborg Portland m.fl. mod Kommissionen, Sml. I, s. 123, præmis 49).
- 36 Det følger heraf, at det første anbringende kun kan behandles, for så vidt som det har til formål at godtgøre, at Retten har foretaget en urigtig gengivelse af beviserne.
- 37 Det fremgår af Domstolens praksis, at en sådan urigtig gengivelse af beviserne foreligger, hvis det uden fremlæggelse af nye beviser fremgår åbenbart, at gengivelsen af de foreliggende beviser er urigtig (dom af 6.4.2006, sag C-551/03 P, General Motors mod Kommissionen, Sml. I, s. 3173, præmis 54, af 21.9.2006, sag C-167/04 P, JCB Service mod Kommissionen, Sml. I, s. 8935, præmis 108, og af 18.1.2007, sag C-229/05 P, PKK og KNK mod Rådet, Sml. I, s. 439, præmis 37).
- 38 Hvad angår Sniaces argument om, at Retten ved at konstatere, at sagens akter ikke gav grundlag for at fastslå, at der findes forskellige kvaliteter af lyocell, har foretaget en urigtig gengivelse af en artikel, som blev offentliggjort i det specialiserede tidsskrift *Textil Express* og var bilagt stævningen, bemærkes alene, at det, som generaladvokat Kokott har anført i punkt 29 i sit forslag til afgørelse, af de sætninger, som appellanten har fremhævet, ikke på utvetydig vis kan udledes, at denne type

lyocell er af en ringere kvalitet, som konkurrerer med viskose i prismæssig henseende, selv om der i den pågældende artikel nævnes forskellige former for lyocellfibre markedsført af LLG. I øvrigt præciseres det i denne artikel, hvilket Retten har bemærket i den appellerede doms præmis 67, at lyocell er »en supplerende fiber med andre anvendelser«. Følgelig kan indholdet af dette dokument ikke ændre Rettens konklusion om, at der ikke er direkte konkurrence mellem viskose og lyocell.

- 39 Vedrørende argumentet om, at Retten har set bort fra Sniaces angivelser af det tab, som selskabet er blevet påført ved den anfægtede beslutning, bemærkes, at den skrivelse, som indeholdes i bilag 14 til stævningen i første instans, og som appellanten har henvist til i sit appelskrift, netop — hvilket fremgår af den foregående præmis — er støttet på en ikke-godtgjort påstand om direkte konkurrence mellem lyocellfibre og viskosefibre.
- 40 Under disse omstændigheder skal det første anbringende dels afvises, dels forkastes som ugrundet.

Det andet anbringende

Parternes argumenter

- 41 Med sit andet anbringende har appellanten gjort gældende, at Retten har foretaget urigtig retsanvendelse ved at fastslå, at sagen måtte afvises, fordi sagsøgeren kun spillede en mindre rolle i den formelle undersøgelsesprocedure, der førte til den anfægtede beslutning.

- 42 Sniace har først anført, at Retten med henblik på at vurdere graden af selskabets deltagelse i denne procedure urigtigt har støttet sig på præmis 24 og 25 i dommen i sagen Cofaz m.fl. mod Kommissionen, idet denne dom vedrører en situation, der er faktisk forskellig fra situationen i nærværende sag. Sniace har herved understreget, at selskabet til forskel fra sagsøgeren i sagen, der lå til grund for den nævnte dom, ikke har indgivet en klage, men er inter文eneret i proceduren som interesseret tredjepart i henhold til artikel 88, stk. 2, EF, efter at Kommissionen havde opfordret selskabet til at fremsætte sine bemærkninger. Følgelig har Kommissionen ved således at udpege appellanten som informationskilde givet selskabet en subjektiv processuel rettighed, der kan beskyttes retligt for Fællesskabets retsinstanser.
- 43 Appellanten har endvidere anført, at selskabets rolle som led i den formelle undersøgelsesprocedure, i modsætning til hvad der fastslås i den appellerede doms præmis 59, ikke kan betegnes som mindre. Særligt har de bemærkninger, som Sniace har fremsat over for Kommissionen, haft en vis betydning for gennemførelsen af denne procedure, eftersom de navnlig har bidraget til, at proceduren blev udvidet til at omfatte andre støtteforanstaltninger.
- 44 Endelig har appellanten anført, at selv om det antages, at Sniace kun spillede en mindre rolle i den formelle undersøgelsesprocedure, kan dette forhold ikke begrunde en begrænsning af selskabets søgsmålskompetence. Tværtimod har Retten i sin dom af 12. december 1996, AIUFFASS og AKT mod Kommissionen (sag T-380/94, Sml. II, s. 2169), udtrykkeligt fastslået, at retten til at indgive et søgsmål til prøvelse af en kommissionsbeslutning vedrørende statsstøtte ikke kan afhænge af omfanget af sagsøgerens deltagelse i den formelle undersøgelsesprocedure. Denne opfattelse er endvidere begrundet i den nødvendigvis begrænsede rolle, som interesserede tredjemænd spiller under denne procedure. Tredjemand har nemlig ingen adgang til sagsakterne og er derfor i vidt omfang afhængig af de oplysninger, Kommissionen offentliggør i sin meddelelse om indledningen af den pågældende procedure. Under disse omstændigheder kan appellanten navnlig ikke foreholdes ikke at have taget stilling til oplysninger, som Kommissionen ikke havde nævnt i sine meddelelser om indledning og udvidelse af den formelle undersøgelsesprocedure eller i andre offentliggjorte dokumenter, som Sniace som interesseret tredjemand først fik adgang til, da den anfægtede beslutning blev vedtaget.

- 45 Kommissionen og den østrigske regering har gjort gældende, at dette anbringende må afvises, idet formålet hermed er at anfægte Rettens vurdering af de faktiske forhold.
- 46 Subsidiært har Kommissionen gjort gældende, at det følger af dommen i sagen Cofaz m.fl. mod Kommissionen, at tre kumulative betingelser skal være opfyldt for, at en konkurrerende virksomheds søgsmål til prøvelse af en beslutning, der er truffet ved afslutningen af en formel undersøgelsesprocedure, kan antages til realitetsbehandling:
- Den pågældende virksomhed skal være initiativtager til den klage, der gav anledning til at indlede proceduren.
 - Denne virksomheds bemærkninger skal i særlig vidt omfang have været afgørende for forløbet af proceduren.
 - Virksomheden skal godtgøre, at dens stilling på markedet i væsentligt omfang påvirkes af den pågældende støtteforanstaltning.
- 47 I denne sag opfylder appellanten ingen af disse betingelser. Kommissionen har særligt hvad angår betingelsen om appellantens rolle i den formelle undersøgelsesprocedure anført, at Sniace i sine bemærkninger alene hovedsageligt omskrev og anerkendte indholdet af beslutningen om at indlede denne procedure, praktisk talt uden at tilføje nye oplysninger.

- 48 Lenzing Fibers og Land Burgenland har gjort gældende, at anbringendet må afvises, da det er uden relevans for sagen. I henhold til dommen af 23. maj 2000, Comité d'entreprise de la Société française de production m.fl. mod Kommissionen (sag C-106/98 P, Sml. I, s. 3659), er selv en aktiv deltagelse i den formelle undersøgelsesprocedure ikke tilstrækkelig til, at en virksomhed har søgsmålsinteresse, når dens stilling på markedet under alle omstændigheder, som i denne sag, ikke er mærkbart påvirket.

Domstolens bemærkninger

- 49 Hvad angår realitetsbehandlingen af dette anbringende er det ovenfor bemærket, at det følger af artikel 225, stk. 1, EF og artikel 58, stk. 1, i Domstolens statut, at en appel er begrænset til retsspørgsmål og skal være begrundet i anbringender om, at Retten savner kompetence, at der er begået rettergangsfejl, som krænker appellantens interesser, eller at Retten har overtrådt fællesskabsretten (jf. bl.a. dom af 16.3.2000, sag C-284/98 P, Parlamentet mod Bieber, Sml. I, s. 1527, præmis 30, samt kendelse af 14.7.2005, sag C-420/04 P, Gouvras mod Kommissionen, Sml. I, s. 7251, præmis 48, og af 20.3.2007, sag C-323/06 P, Kallianos mod Kommissionen, ikke trykt i Samling af Afgørelser, præmis 10).
- 50 I denne sag anfægtes ved dette anbringende, i modsætning til hvad Kommissionen og den østrigske regering har anført, ikke blot den faktiske vurdering i første instans, men også den fortolkning af betingelserne for tredjemands søgsmålsinteresse, som Retten har foretaget ved undersøgelsen af sagsøgerens deltagelse i den formelle undersøgelsesprocedure. Dermed rejser anbringendet et retsspørgsmål.
- 51 Det følger heraf, at anbringendet kan antages til realitetsbehandling, for så vidt som det vedrører Rettens hensyntagen til omfanget af appellantens deltagelse i den nævnte procedure.

- 52 Hvad angår begrundelsen for dette anbringende skal først henvises til artikel 230, stk. 4, EF, hvorefter en fysisk eller juridisk person kun kan indbringe en klage over en beslutning rettet til en anden person, hvis denne beslutning berører ham umiddelbart og individuelt.
- 53 Ifølge Domstolens faste praksis kan andre personer end en beslutnings adressat kun gøre gældende, at de berøres individuelt, hvis beslutningen rammer dem på grund af visse egenskaber, som er særlige for dem, eller på grund af en faktisk situation, der adskiller dem fra alle andre og derfor individualiserer dem på lignende måde som adressaten (jf. bl.a. dom af 15.7.1963, sag 25/62, Plaumann mod Kommissionen, Sml. 1954-1964, s. 39, org.ref.: Rec. s. 197, på s. 223, af 19.5.1993, sag C-198/91, Cook mod Kommissionen, Sml. I, s. 2487, præmis 20, og af 13.12.2005, sag C-78/03 P, Kommissionen mod Aktionsgemeinschaft Recht und Eigentum, Sml. I, s. 10737, præmis 33).
- 54 Hvad nærmere angår området for statsstøtte kan sagsøgere, der har anfægtet berettigelsen af en beslutning om vurdering af støtten, som er truffet i henhold til artikel 88, stk. 3, EF eller ved afslutningen af den formelle undersøgelsesprocedure, anses for individuelt berørt af denne beslutning, hvis deres stilling på markedet i væsentligt omfang påvirkes af den støtte, som den pågældende beslutning vedrører (jf. i denne retning dommen i sagen Cofaz m.fl. mod Kommissionen, præmis 22-25, samt i sagen Kommissionen mod Aktionsgemeinschaft Recht und Eigentum, præmis 37 og 70).
- 55 Ud over den modtagende virksomhed er konkurrerende virksomheder til denne i den forbindelse blevet anset for individuelt berørt af en kommissionsbeslutning, hvorved den formelle undersøgelsesprocedure afsluttes, såfremt de har spillet en aktiv rolle inden for rammerne af denne procedure, og såfremt deres stilling på markedet i væsentligt omfang påvirkes af den støtteforanstaltning, den anfægtede beslutning vedrører (jf. bl.a. dommen i sagen Cofaz m.fl. mod Kommissionen, præmis 25, samt i sagen Comité d'entreprise de la Société française de production m.fl. mod Kommissionen, præmis 40).

- 56 Domstolen har således fastslået, at den omstændighed, at en virksomhed har været initiativtager til den klage, der gav anledning til iværksættelsen af den formelle undersøgelsesprocedure, at virksomheden blev hørt, og at dens bemærkninger i vidt omfang var afgørende for forløbet af denne procedure, udgør forhold, der er relevante ved vurderingen af denne virksomheds søgsmålsinteresse (jf. dommen i sagen Cofaz m.fl. mod Kommissionen, præmis 24 og 25).
- 57 I modsætning til hvad Kommissionen har anført, følger det imidlertid ikke af Domstolens praksis, at en sådan deltagelse i den nævnte procedure er en nødvendig betingelse for at godtgøre, at en virksomhed er individuelt berørt af en beslutning i henhold til artikel 230, stk. 4, EF, såfremt denne virksomhed kan påberåbe sig andre konkrete omstændigheder, hvorved den individualiseres på lignende måde som adressaten for en sådan beslutning.
- 58 I denne sag følger det af den appellerede doms præmis 58 og 78, at Retten fastslog, at appellantens af to årsager ikke var individuelt berørt af den anfægtede beslutning — dels spillede Sniace en begrænset rolle under den formelle undersøgelsesprocedure, dels havde Sniace ikke godtgjort, at selskabets stilling på markedet i væsentligt omfang blev påvirket. Hvad nærmere bestemt angår undersøgelsen af det første af disse to forhold har Retten som led i denne vurdering i den appellerede doms præmis 59 bemærket, at appellantens kun spillede en mindre rolle i den nævnte procedure, idet selskabet ikke indgav klage til Kommissionen, og dets bemærkninger ikke i særlig vidt omfang var afgørende for forløbet af undersøgelsen.
- 59 Det må dog fastslås, at denne urigtige retsanvendelse er uden betydning for løsningen af den foreliggende tvist, selv om det forudsættes, at Retten i den appellerede doms ovennævnte præmisser betingede appellantens aktive deltagelse i den formelle undersøgelsesprocedure af, at selskabet kunne anses for individuelt berørt af den anfægtede beslutning.

60 Det følger nemlig af den i nærværende doms præmis 54 og 55 nævnte retspraksis, at appellanten under alle omstændigheder skulle have godtgjort, at den anfægtede beslutning kunne påvirke selskabets stilling på markedet væsentligt. Retten har som led i sin vurdering af de faktiske forhold fastslået, at appellanten i dette tilfælde ikke havde godtgjort, at den anfægtede beslutning kunne skade selskabets legitime interesser ved væsentligt at påvirke dets stilling på det pågældende marked. Af de grunde, der er angivet i nærværende doms præmis 34-40, kan ingen af de argumenter, appellanten har fremført som led i sit første appelanbringende, ændre denne konklusion.

61 Følgelig skal det andet anbringendes forkastes som irrelevant.

Det tredje anbringende

Parternes argumenter

62 Sniace har ved sit tredje anbringende gjort gældende, at Retten ved at afvise sagen har tilsidesat selskabets ret til en effektiv retsbeskyttelse, således som den følger af fællesskabsretspraksis samt af artikel 6 og 13 i den europæiske konvention til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder, undertegnet i Rom den 4. november 1950, og af artikel 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, undertegnet i Nice den 7. december 2000 (EFT C 364, s. 1). Appellanten har nemlig hverken mulighed for at klage over den anfægtede beslutning ved en national ret eller ved en af Fællesskabets retsinstanser, uanset at denne beslutning er behæftet med flere åbenbare fejl.

- 63 Kommissionen, Lenzing Fibers og Land Burgenland har anført, at en person som appellanten, der ikke er direkte og individuelt berørt af en beslutning i henhold til artikel 230, stk. 4, EF, ikke kan påberåbe sig princippet om effektiv retsbeskyttelse for at opnå ret til at indbringe et søgsmål til prøvelse af denne beslutning.

Domstolens bemærkninger

- 64 Det bemærkes, at betingelserne for, at et søgsmål kan antages til realitetsbehandling, i henhold til Domstolens faste praksis ikke kan lades ude af betragtning ved appellants fortolkning af retten til en effektiv retsbeskyttelse (kendelse af 8.3.2007, sag C-237/06 P, Strack mod Kommissionen, ikke trykt i Samling af Afgørelser, præmis 108, jf. ligeledes i denne retning dom af 25.7.2002, sag C-50/00 P, Unión de Pequeños Agricultores mod Rådet, Sml. I, s. 6677, præmis 44, og af 1.4.2004, sag C-263/02 P, Kommissionen mod Jégo-Quéré, Sml. I, s. 3425, præmis 36, samt kendelse af 13.3.2007, sag C-150/06 P, Arizona Chemical m.fl. mod Kommissionen, ikke trykt i Samling af Afgørelser, præmis 40).
- 65 Domstolen har således, hvad konkret angår området for dette søgsmåls genstand, præciseret, at en borger, som ikke er umiddelbart og individuelt berørt af en kommissionsbeslutning om statsstøtte, og hvis interesser dermed ikke er påvirket af den statslige foranstaltning, der ligger til grund for denne beslutning, ikke kan påberåbe sig retten til retsbeskyttelse over for en sådan beslutning (kendelse af 1.10.2004, sag C-379/03 P, Pérez Escobar mod Kommissionen, ikke trykt i Samling af Afgørelser, præmis 41).
- 66 Det følger af gennemgangen af de to første anbringender, at den af ene af disse betingelser netop ikke var opfyldt i nærværende sag, eftersom appellanten ikke har godtgjort, at selskabet var individuelt berørt af den anfægtede beslutning.

- 67 Følgelig kan appellantens ikke med rette gøre gældende, at den appellerede dom skader selskabets ret til en effektiv retsbeskyttelse. Anbringendet må derfor forkastes.

Det fjerde anbringende

- 68 Det fjerde anbringende består af to led.

Anbringendets første led

— Parternes argumenter

- 69 Ved anbringendets første led gøres det gældende, at Retten har tilsidesat princippet om lighed i processuel henseende, idet den med få måneders mellemrum i to sammenlignelige sager afsagde domme med forskellige konklusioner hvad angår søgsmålskompetencen for en tredjemand, der har interveneret i en formel undersøgelsesprocedure vedrørende statsstøtte. Sniace har nærmere bestemt henvist til dom af 21. oktober 2004, *Lenzing mod Kommissionen* (sag T-36/99, Sml. II, s. 3597), hvori Retten fremmede det søgsmål, som *Lenzing AG* havde indbragt til prøvelse af Kommissionens beslutning om de spanske myndigheders støtte til Sniace, til realitetspåkendelse. Retten nåede til denne konklusion under henvisning til en række forhold og beviser, som derimod blev afvist i den appellerede dom. To sammenlignelige situationer er således blevet behandlet forskelligt, uden at der foreligger en objektiv begrundelse herfor.

70 Kommissionen har vedrørende disse argumenter først og fremmest anført, at dommen i sagen Lenzing mod Kommissionen i øjeblikket er under appel (sag C-525/04 P), hvorunder Kommissionen netop har gjort gældende, at Lenzing AG ikke opfyldte betingelserne for i henhold til retspraksis at være søgsmålskompetent, eftersom virksomheden ikke var individuelt berørt af den beslutning, der var under påkendelse i denne sag. Med andre ord er det Kommissionens opfattelse, at en eventuel uoverensstemmelse i Rettens tilgang i de to domme skal føre til et modsat resultat af det af appellantens foreslåede, dvs. at begge sager afvises.

71 Kommissionen, Lenzing Fibers og Land Burgenland har endvidere gjort gældende, at lighedsprincippet ikke finder anvendelse i denne sag, eftersom der er visse objektive forskelle mellem de to sager. Særligt har den støtte, som blev tildelt i sagen, der lå til grund for dommen i sagen Lenzing mod Kommissionen, været til gavn for et marked, nemlig markedet for viskose, hvor modtagervirksomheden og sagsøgeren konkurrerede, hvorimod støtten i nærværende sag udelukkende vedrører fremstillingen af lyocell, på hvilket marked Sniace ikke virkede. Endvidere spillede sagsøgeren i sagen Lenzing mod Kommissionen en mere aktiv rolle end Sniace i den sag, der ligger til grund for nærværende appel, idet nævnte sagsøger havde indgivet den klage, der førte til, at den administrative procedure blev indledt, og fremlagde supplerende oplysninger i løbet af procedure.

— Domstolens bemærkninger

72 Selv om det antages, at Retten ved at se bort fra en tilgang, den har anlagt i en af sine tidligere domme, eventuelt foretager en tilsidesættelse af ligebehandlingsprincippet, hvilket dermed i sig selv kan påberåbes som appelanbringende, skal det i nærværende sag bemærkes, at det, i modsætning til hvad Sniace har gjort gældende, ikke kan lægges til grund, at sammenlignelige situationer er blevet behandlet forskelligt.

- 73 Det følger nemlig af Rettens suveræne vurdering af de faktiske forhold i den appellerede doms præmis 61-78, at Sniace hverken producerede eller påtænkte at producere lyocellfibre, ligesom selskabet ikke har godtgjort andre årsager til, at dets stilling på markedet alligevel kunne påvirkes væsentligt af den anfægtede beslutning. I den forbindelse var Sniaces situation, ganske som generaladvokaten har fremhævet i punkt 59 i sit forslag til afgørelse, på et grundlæggende punkt klart anderledes end sagsøgerens situation i den sag, der lå til grund for dommen i sagen Lenzing mod Kommissionen. I sidstnævnte sag konkurrerede sagsøgeren direkte med støttemodtageren, hvilket Retten fandt var et afgørende forhold ved vurderingen af sagsøgerens søgsmålskompetence i forhold til Kommissionens beslutning.
- 74 Under disse omstændigheder kan appellantens ikke henvise til den nævnte dom for at godtgøre, at der er sket en tilsidesættelse af ligebehandlingsprincippet. Det fjerde anbringendes første led må derfor forkastes som ugrundet.

Anbringendets andet led

— Parternes argumenter

- 75 Appellanten har ved dette anbringendes andet led gjort gældende, at Retten har tilsidesat artikel 64 og 65 i sit procesreglement, idet den ikke har taget selskabets begæringer om foranstaltninger med henblik på sagens tilrettelæggelse til følge for så vidt angår fremlæggelsen af de oplysninger og dokumenter, der ifølge Sniace var nødvendige for at afklare visse aspekter i sagen. Retten har endvidere heller ikke taget hensyn til appellantens begæringer om partsafhøring og høring af flere vidner og eksperter.

- 76 Kommissionen, Lenzing Fibers og Land Burgenland har anført, at det følger af fast retspraksis, at beslutninger om imødekommelse eller afvisning af parternes forslag til foranstaltninger med henblik på sagens tilrettelæggelse alene er Rettens vurdering og dermed i princippet ikke er omfattet af Domstolens prøvelse under en appel.

— Domstolens bemærkninger

- 77 Hvad angår førsteinstansens vurdering af en begæring om foranstaltninger med henblik på sagens tilrettelæggelse fremsat af en af sagens parter bemærkes, at det alene tilkommer Retten at bedømme, om det er nødvendigt at supplere bevismaterialet i de sager, der forelægges til afgørelse (jf. bl.a. dom af 10.7.2001, sag C-315/99 P, Ismeri Europa mod Revisionsretten, Sml. I, s. 5281, præmis 19, af 7.10.2004, sag C-136/02 P, Mag Instrument mod KHIM, Sml. I, s. 9165, præmis 76, og af 28.6.2005, forenede sager C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P — C-208/02 P og C-213/02 P, Dansk Rørindustri m.fl. mod Kommissionen, Sml. I, s. 5425, præmis 67).
- 78 Domstolen har således navnlig fastslået, at selv om en anmodning om afhøring af vidner, som fremsættes i stævningen, indeholder en angivelse af, hvilke konkrete faktiske omstændigheder vidnet eller vidnerne skal afhøres om, og hvilke grunde der gør afhøringen berettiget, skal Retten vurdere, om anmodningen er berettiget i forhold til sagens genstand og nødvendigheden af at afhøre de pågældende vidner (dom af 17.12.1998, sag C-185/95 P, Baustahlgewebe mod Kommissionen, Sml. I, s. 8417, præmis 70, og dommen i sagen Dansk Rørindustri m.fl. mod Kommissionen, præmis 68, samt kendelse af 15.9.2005, sag C-112/04 P, Marlines mod Kommissionen, ikke trykt i Samling af Afgørelser, præmis 38).

- 79 I denne sag kunne Retten således i den appellerede doms præmis 81 med føje vurdere, at sagens akter og de forklaringer, der blev afgivet under den mundtlige forhandling, udgjorde et tilstrækkeligt grundlag for, at Retten kunne tage stilling til sagen, uden at det var nødvendigt at foretage yderligere foranstaltninger med henblik på sagens tilrettelæggelse.
- 80 Eftersom det fjerde anbringendes andet led er åbenbart ugrundet, skal dette anbringende forkastes i sit hele.
- 81 Det følger af det anførte, at appellen skal forkastes, eftersom ingen af de påberåbte anbringende kan tages til følge.

Sagens omkostninger

- 82 I henhold til procesreglementets artikel 69, stk. 2, som ifølge artikel 118 finder tilsvarende anvendelse i appelsager, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Da Kommissionen, Lenzing Fibers og Land Burgenland har nedlagt påstand om, at Sniace tilpligtes at betale sagens omkostninger, og selskabet har tabt sagen, bør det pålægges det at betale appelsagens omkostninger.
- 83 I medfør af artikel 69, stk. 4, som ifølge artikel 118 ligeledes finder anvendelse i appelsager, bærer de medlemsstater, som er indtrådt i sagen, deres egne omkostninger. I henhold til denne bestemmelse bestemmes derfor, at Republikken Østrig bærer sine egne omkostninger.

På grundlag af disse præmisser udtaler og bestemmer Domstolen (Første Afdeling):

- 1) Appellen forkastes.**
- 2) Sniace SA betaler sagens omkostninger.**
- 3) Republikken Østrig bærer sine egne omkostninger.**

Underskrifter